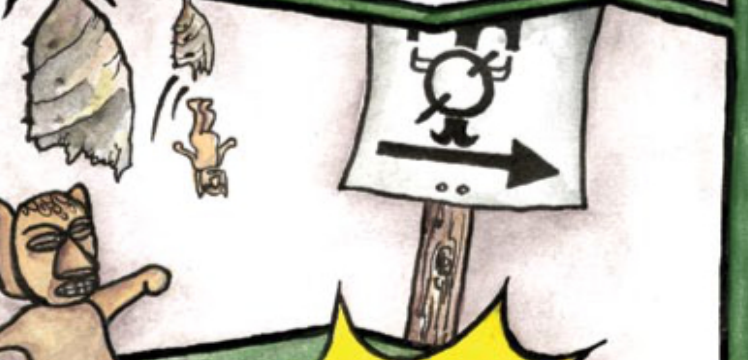

TRAPSAVEC

KVĚTEN

2025

**51.
ROČNÍK**

**SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE**

Víla

Každý o ní buď vyprávěl příběhy nebo na ni tak úplně nevěřil. Byla prastará. Její podoba se vypravěč od vypravěče mírně lišila - někdy měla pevné ploché břicho, jindy měkké a poddajné; jednou byla její kůže hebká na dotek, podruhé pokryta jemnými chloupky, které se třpytily v ranním světle. Vždy ale měla světlou pleť a vlasy v barvě slámy, od které se odráží sluneční paprsky. Chodívala bosa, někdo však mluvil také o těžkých kožených pohorkách. Nosila kostkovanou flanelku, volné šatky, chodila nahá... Každý, ať pro něj byla čímkoli, věděl, o koho jde - mladá dívka, lesní víla, divoženka...

Pro nás, trampy, se ale jednalo hlavně o inspiraci. O důvod, proč spát v lesích, brodit potoky, bloudit skalami... Chodili jsme ji hledat, toužili ji alespoň jednou v životě zahlédnout; a po nezdařených pokusech jsme se scházeli u praskajících ohňů a vyprávěli si o ní příběhy, jako bychom jí s každým táborákem byli blíž a blíž.

Poprvé jsem o ní zaslechl asi před pěti lety. V té době mi ještě nepřišla nijak záhadná a o nic víc fascinující než je každá atraktivní dívka pro mladého muže.

„Viděl jsem ji kousek od Toulovcovejch maštalí.“

Seděli jsme tehdy s kamarády v poloprázdné hospodě; byl úterní podvečer, pivo teklo pomalu.

„Byli jsme s chlapama na rybách u zatopenýho lomu. Už jsme to chtěli zabalit...“

U vedlejšího stolu seděla čtveřice zarostlých mužů. Na sobě zabahněné pohorky, prošedivělé vousy; na zemi čtyři veliké batohy a pěnové karimatky. Jeden z nich měl dlouhé vlasy svázané do úzkého ohonu; druhý množství dřevěných korálků a indiánský talisman kolem krku... Poslouchal jsem jejich konverzaci sotva na půl ucha.

„A najednou tam prostě byla! Po pás ve vodě, venku mohlo bejt sotva deset stupňů,“ mužův hlas byl lehce chraplavý a hospodou se nesl s tichou

ozvěnou. „Holka krev a mlíko, měla úplně bílou kůži a takovýhle prsa,“ rukama naznačil obdařenost dívky; tmavé chlupy na předloktí měl zježené.

Loupnul jsem očima směrem ke svým dvěma společníkům a uchechtнул se: „Děda viděl po padesáti letech nahatou holku a má z toho zážitek na zbytek života.“ Pavel i Pišta se smíchem přitakali.

Staříci po nás hodili nenávidný pohled, ale dál si nás nevšíмали. „No a než jsem na ni stačil upozornit chlapy, tak byla pryč. Prostě zmizela...“

„Víla,“ vydechl ten s dřevěnými korálky. Zbytek stolu váhavě přikývl.

„Páni už maj slušně upito,“ prohodil Pavel směrem k obsluze.

„Fakt jsem ji viděl!“ rozzlobil se vypravěč a zamračeně dopil svůj půllitr.

„Uklidni se, Medvěde,“ chytil ho ten s dlouhými vlasy za chlupaté předloktí, „mladí o tom nemůžou nic vědět.“

Skutečně jsme o ní nevěděli nic. A ani jsme nemohli – my, hospodští povaleči; mladí dospělí, kteří nesměli chybět na žádné párty. Ale čas od času jsem zaslechl útržky rozhovorů špinavých trampů. Muži s velkými batohy si vyprávěli příběhy o divožence, kterou spatřili při některém ze svých vandrů... Jednou si tiše pobrukovala píseň když sbírala květiny. Podruhé si v potoce myla vlasy, které jí padaly do poloviny zad. Potřetí jen bloumala skalami, než zmizela v mlze...

Vyprávěly se ale také mnohem pochmurnější historky, o mužích utopených v podmáčeném rašeliništi nebo chlapcích nadobro ztracených v lese. Snad mohla i za pár pádů ze skály či sesun laviny...

Z takových povídaček jsem si moc nedělal, dokud se neobjevil na kost vyhublý chlapík, který po tři dny, upoután na nemocniční lůžko, chrčivě vyprávěl o plavovlasé krásce, kterou sledoval do hor. Čtvrtého dne se už ze svého podvyživeného a prochládlého stavu neprobral...

A tak jsem se nakonec i já vydal za ní...

Pohorky mi ze začátku připadaly nepohodlné a starý tátův batoh naplněný vercajkem těžký...

Nejdřív jsem ke krátkým výletům do lesů přemlouval i Pavla a Pištu. A tak jsme chodili nocovat do stínu stromů tři, naložení otcovým či

strýcovým vybavením a alkoholem. Mnohdy sotva desetakilometrové pochůzky doprovázela hudba a hlasitý rozhovor; končili jsme s láhví tvrdého často jen kousek za městem. Ráno jsme vstávali pozdě a s kocovinou se vraceli domů, kde jsme do dalšího dne dospávali náš víkendový výkon.

Brzy mi ale naše hlasité výlety v doprovodu hudby a alkoholu přestaly stačit. Uvědomil jsem si, že jestli chci na vlastní oči spatřit múzu trampů a tuláků, musím se stát jedním z nich.

Do teď si jasně vzpomínám na svou první osamělou noc. Vydal jsem se na Vysočinu, ovšem už po dvou hodinách chůze mě zastihl hustý déšť. V chladném lijáku, na kost promočený, jsem si neuměle uvázal hammak dávno před soumrakem. Země byla podmáčená, lesem tekly proudy vody. Kapky bušily na celtu nade mnou, občas některá stekla i po provazech a smáčela mi spacák. Nemohl jsem usnout, třásl jsem se zimou a zoufale tiskl víčka k sobě.

Domů jsem se vrátil prokřehlý, nemocný a znechucený s přísahou, že svého pošetilého cíle nechám.

O dva týdny později jsem se vrátil do lesů. Z občasných pochůzek se najednou staly pravidelné akce. Vymlouval jsem se z pátečních párty, abych mohl o den déle běhat po lesích. Našel jsem si svá oblíbená místa – staré zříceniny, ohniště v ohybu řek, skalnaté srázy nad jezerem... Venku jsem najednou trávil víc času než doma.

Brzy jsem také začal potkávat ostatní tuláky, kteří mnohdy mířili do lesů pro ten samý důvod.

Scházeli jsme se poté u ohňů, zpívali trampské písně a vyprávěli si příběhy o divožence, která snad čekala už za příští křivkou cesty...

Poprvé jsem ji spatřil v Beskydech. Nebyla tak bezchybná, jak ji všichni popisovali ve svých příbězích... Byla ještě krásnější.

Pleť měla bledou, ale tváře zčervenale chladným větrem. Seděla na sluncem vyhřáté mýtině a otevíracím nožičkem krájela okurku. Kostkovaná flanelka, místy umazaná od borůvčí, jí sahala až po stehna; volné rukávy

měla vyhrnuté. V denním světle se jí na lýtku leskly chloupky, vlasy barvy slámy jí padaly do obličeje.

Posadil jsem se k jezírku, stále ještě schovaný ve stínu stromů. Batoh jsem opřel o jeden z kmenů a začal si rozvazovat pohorky. Mysl jsem měl zmatenou. Jedna moje část volala, abych běžel za ní. Nadechl se její vůně. Prohrábl zlaté vlasy. Líbal její rty. Neovladatelně mě táhla za ní, za tou, o které jsem slyšel tolik příběhů, a teď bych jich mohl tolik vyprávět...

Něco jiného mi ale radilo držet se od ní dál. Abych ji nevyděsil, abych nenarušil její ticho a emnost, její nedosažitelnost. Abych jí neublížil. Aby ona neublížila mně.

A tak jsem tam jen mlčky seděl a nespouštěl oči z dívky, která mě před lety vyhnala do lesů.

Věděla o mně, sem tam ke mně nenápadně zabloudila pohledem, ale jinak si hleděla svého – mytí ešusu, pozorování mraků, přípravě ke spánku... Teprve tehdy jsem si uvědomil, jak nízko je slunce a jaký chlad se mi vkrádá pod kůži. Žaludek se zakroutil hladem... Nezmohl jsem se však na moc; postavit se a udělat byt' jen pár kroků mi připadalo nad moje síly. Dovedl jsem se jen položit na jehličí s batohem pod hlavou, přikrýt se spacákem a dlouho do noci pozorovat mýtinu a hádat se s vlastními myšlenkami, jestli mihotající se stíny a kvílící vítr nejsou vílí kroky a oblé boky nymfy...

Ráno jsem se probudil na kost prokřehlý. Slunce bylo těsně nad obzorem.

Ležela tam, s batohem pod hlavou, jako by celou noc spala na mechu pouze v dlouhé košili. Oči měla zavřené a sama pro sebe se usmívala.

Zhluboka jsem se nadechl a postavil se na rozklepané, nejisté nohy. Vrávoravým krokem jsem zamířil na mýtinu, batoh i spacák jsem nechal bez povšimnutí za sebou.

Zvedla se na lokty do polosedu a obrátila ke mně pozornost. Vlasy se jí svezly dolů z ramen. Upřela na mě ledově šedé oči a jemně, jakoby snad smutně, se usmála plnými rty barvy dozrálých malin. Podlomila se mi kolena já padl dlaněmi na měkký mech. Zatočila se mi hlava, vyčerpáním se mi setmělo před očima. Hlavou mi problesklo, jak dobře jsem se vlastně

cítil onu první, promoklou noc venku.

Dále si pamatuju už jen útržky.

Když jsem se probral, muselo být kolem poledne. Slunce stálo vysoko a pálilo. Moje hlava jí ležela v klíně. Skláněla se nade mnou, opřena zády o padlý kmen. Drobnýma ručkama si hrála s mými vlasy; hladila mě po čele a po tvářích. V očích jako by měla otázku: *Jsi v pořádku?* ptala se.

Na sucho jsem polkl a kývl hlavou.

Bylo těžké s ní držet krok. Šla pomalu, přesto lehce i s velkým batohem na zádech. Tu se zastavila, aby si prohlédla krajinu kolem sebe, jindy aby ochutnala vodu z potůčku. Nikdy ale nestála dlouho, jako by ani nejedla a nepila. Jako by ji živila sama cesta. Šla rozvážně a přitom zvesela, tiše si zpívala a pozorovala zvěř. Když jsme se konečně zastavili, těsně před setměním, bolely mě nohy a čelo jsem měl orosené potem. Ona však stále tančila na tichou hudbu, vlasy jí vlály a na tváři jí hrál pološílený úsměv.

Přes ramena měla přehozený spacák, jinak přede mnou seděla nahá. Jednu nohu složenou pod sebou, druhou, pokrčenou, objímala pažemi. Bradu měla položenou na koleni, zkoumala mě pohledem. Drobnými dlaněmi před sebou svírala plechový hrneček, ze kterého stoupala horká pára.

Konečně jsem si ji mohl prohlédnout celou. Sněhově bledou kůži a rudé tváře, rty barvy malin. Prsa, která bych neskryl ani já ve svých velikých dlaních. Vystouplé klíční kosti, dva záhyby na bříšku, jak se tak lehce nakláněla dopředu. Rozcuchané zlaté vlasy, lesknoucí se na slunci.

Kráčela úzkou cestou, nohu kladla před nohu a boky se jí při tom pohupovaly. Palce měla zaháknuté za popruhy batohu. Po pravé ruce měla sráz, po levé na strmé stráni kvetly růžové a žluté květy a mezi nimi vřes. Zlaté vlasy ostře kontrastovaly s blankytně modrou oblohou.

S hliněným ešusem v rukou se skláněla nad keříky malin.

Z puchýřů na nohou mi tekla hnisavá krev, vlasy se mi lepily k čelu, záda jsem měl rozdrásaná do ruda.

Pod hladinou se vlnilo její nahé tělo.
Prsty měla od borůvek.

Její kůže voněla jako kouř táborového ohně, mokrý les a čerstvý jíl.
Na tváři jsem cítil její polibky. Mokrý rty a horký dech mi putoval od lící přes nos až k pootevřeným rtům. Chutnala jako nymfa, se kterou nelze přestat tančit.

Procítl jsem. Kdybych tvrdil, že jsem se probudil, bylo by to slabé slovo. Realita mě dlaní udeřila do tváře, až mě na líci zaštipalo. Najednou jsem si uvědomil každý rozbolavělý sval. Nohy jsem měl ztuhlé. Ramena a bedra jsem měl odřená od těžkého batohu. Potrhané a špinavé tričko čpělo potem. Na tváři jsem měl vous, rozčuchané vlasy mě šimraly na ramenou a padaly mi do tváře. Ruce i nohy jsem měl poškrábané, pravděpodobně od ostružiní a spadáných větví. Na chodidlech mi zahnisávaly rozpraskané puchýře. Smrděl jsem potem, kouřem a jehličím.

Byl jsem hladový. Vyhladovělý. Vyhublý. Břicho jsem měl propadlé, pod kůží mi prosvítala žebra. Končetiny jsem měl šlachovité, pevné, nejisté...

Nevím, kolik času jsem s ní strávil. Co přesně jsme dělali a kde jsme byli. Měl jsem oči jen pro ni...

A ona teď byla pryč.

Próza do 23 let

1. místo + Malý Trapsavec – Klára Soukupová – Kája